

ληλος μουσική ἄς γείνωσιν διαγωνισμοὶ καὶ θὰ ἦναι οἱ εὐγενέστεροι, οἱ ὠφελιμώτεροι καὶ οἱ πρακτικώτεροι διαγωνισμοὶ τῶν προταθέντων ποτὲ ἐν Ἑλλάδι. Θὰ ἴδῃτε τότε μετὰ πόσης προθυμίας καὶ μετὰ πόσης ταχύτητος θὰ μάθῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ τραγωδῇ. Τὸ ἑλληνικὸν οὐς ἔχει ὀξεῖαν τὴν ἀντίληψιν. Ὁ Ῥαγκαβῆς ἐν τῇ Πανδώρα ἔγραψε στίχους μετὰ τῶν γερμανικῶν μελωδιῶν ἐφ' ὧν τὰς ἐφῆρμωσε, καὶ ἔως τότε ἔτι εἰς πᾶσαν γωνίαν ὅπου ὑπάρχει Ἕλλην ἀκούονται κάπου κάπου τὸ «μαὺρ εἶν' ἡ νύκτα ἔς τὰ βουνά, τὸ «σὲ σὲ ὅπου πηγαίνω» τὸ «στὴ μέσῃ τὸ σπαθί μου». Τὸ τραγοῦδι τῆς Βρασιλιανῆς ὅπερ προπέρυσι ἔφερεν ἐδῶ ὁ Ἀντώνιος μετὰ τὴν χαλὴν τοῦ σύντροφον εἶχε γίνεи δημοτικώτατον, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς λούστρους τοὺς ἤκουες τραγωδοῦντας, *trottez gaiement*.

Νομίζω ὅτι τὸ θέμα εἶναι ἀντάξιον τοῦ νευρώδους καὶ καλλιτέχνου καλάμου, φίλτατε Καλιβάν, καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐπιληφθῇς διότι ἂν ἀκούσης... ἀλλὰ σὺ ἄκουε ὅ,τι θέλεις, ἐγὼ δὲν ἀκούω τίποτε, κλείω ἐρμητικῶς τὰ ὦτά μου διότι μετὰ τῶν ὑλακῶν τῶν κυνῶν ἀκούω καὶ παρατόνους τινὰς καὶ βραχνὰς φωνὰς ὠρισμένας :

Ἄν δὲν εἴξευρες νὰ ψῆσης μακαρόνια
χόπλα χόπλα
Τί τὸν ἤθελες τὸν ἄνδρα δίχως δόντια
χόπλα χόπλα.

Ἄουλιανός.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ὅτῃν Αἴγυπτο τί θέμε ;
γιατὶ καὶ τὰ βαπόρια μας ὅτῃν Ἐρυθρὰ ν' ἀράζουν ;
γιὰ τὴ σφαγὴ ποῦ ἔγινε ἐμεῖς μονάχα φταίμε,
ἂν δὲν τὰ ὀστέλλαμε, Ῥωμηοὺς δὲν ἤθελαν νὰ σφάζουν.
Ἐκεῖνος ὁ Πρωθυπουργὸς μᾶς πῆρε ὅτῃν λαιμό του,
γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τάχατε πολιτικὴ ἱππέτου.

12 =ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ" = 12

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδὲ ἀριθ. 303)

Οἱ φοιτηταὶ διοικηταὶ τῆς Ἑλλάδος.

Θυμωμένος ἔφθασα πρὸς τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ὁποίου οἱ φοιτηταὶ μετὰ πολιτῶν ἐκράυαζον πρὸς τὸν περίξ στρατὸν, κάτω τὸ ὑπουργεῖον.

Εἰς λοχαγὸς παραφουρκισθεὶς διέταξε τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας νὰ προσβάλῃ τοὺς φοιτηταὺς καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν προπυλαίων.

Ἦτο πρώτη φορὰ τότε καθ' ἣν, νὰ εἶπω οὕτως, ἐμόλυνε ποὺς στρατιώτου τὰς βαθμίδας τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ ὅποῖον εἴτε φοιτηταὶ καὶ ὁ λαὸς ἐθεώρουν ἀπαράβιαστον ἄστυλον.

Ἄν οἱ Ἑγγλέζοι ἔστειλαν βαπόρια καὶ οἱ Γάλλοι, μὰ ἔχουνε συμφέροντα ἐκεῖνοι καὶ σκοτοῦρες· ἀλλὰ ἐμεῖς ; δὲν βλέπουμε τοῦ ἔθνους μας τὸ χάλι, μόνο ζητοῦμε ψεύτικες νὰ δείξουμε φηγούρες ;
Γιὰ τὸ Θεοῦ, Πρωθυπουργέ, τὴ θέσι μας στοχάσου, ἄς λείψουν ἡ παλληκαριάς, νὰ κάθῃσαι ὅτ' αὐγά σου.

Ποιὸς διάβολος σ' ἐφώτισε τέτοια δουλειὰ νὰ κάμῃς ; τί σοῦλθε μετὰ τὸν Ἀραμπὴ νὰ μᾶς ἀνακατώσης ; καὶ ἂν ἔξαφνα σοῦ φώναζαν Ὁπίσω αἱ Δυνάμεις, τί λόγο θέ νὰ εὑρίσκεις νὰ τοὺς ἀποστομώσης ;
Ἐ ! κύριε Πρωθυπουργέ, ποῦ μᾶς τὴν πᾶς τὴν κλάρρα ; ἐμεῖς καλὲ δὲν εἴμαστε γιὰ μάλλωμα καὶ ἀντάρα.

Ἐστὴ θάλασσά μας ἄς κυλοῦν οἱ πυργωτοὶ μας στόλοι, ὅτῃ θάλασσά μας κανονιαὶς ἄς ῥίχνουν ὅτῃν ἄέρα, μόνον ἐδῶ ἄς κάνουμε τὸ παλληκαρι ὅλοι, μόνον ἐδῶ ἄς στήνουμε πολεμικὴ παντιέρα.
Μόνον ἐδῶ ἄς γίνωνται φηγούρες ὅσαις θέμε, μόνον ἐδῶ ἄς τρίζουμε, ἄς βράζουμε, ἄς καίμε.

Ἄς βάλλουμε τῶν σεβαστῶν προγόνων τῆς χλαμύδες, τοὺς σιδερένιους θώρακας, τὰ κράνη, τῆς γαργόνας, ἄς σφίζουμε ὅτῃ χέρι μας κοντάρια καὶ ἀσπίδες, ἄς γίνουμε τῆς Ἀποκρηαὶς ποζάτοι Μακεδόνες.
Καὶ μὲ τ' ἀρχαῖα δόρατα σωστοὶ παλληκαράδες τοῦ Γιαννουπούλου τοὺς παχεῖς νὰ τρώμε μπακλαβάδες.

Χλαμύδες κατακόκκινες παντοῦ ἄς κυματίζουν παντοῦ ἀσπίδων, κονταριῶν κτυπήματα καὶ κρότοι, καὶ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ὅτους δρόμους ἄς γυρίζουν Μαστιγοφόροι Αἰῶνες, Τιτᾶνες, Δὸν Κιχῶτοι.

Ἡ ἀποτολμηθεῖσα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ στρατιωτικὴ εἰσβολὴ ἐξήγειρεν εἰς τὸ ἐπακρον τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν.

Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς πόλεως οἱ πολῖται ἐσπευδὸν πρὸς ἐπικουρίαν τῶν φοιτητῶν συμπλεκόμενοι καθ' ὅδον μετὰ τοῦ στρατοῦ.

Ἡ ἀποτολμηθεῖσα προσβολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἔδει ἀμέσως ν' ἀπαλειφθῇ.

Ἀμέσως συνεκροτήθη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τοῦ Φιλήμονος, Ράλλη, Στεφανίδου καὶ ἄλλων, ἥτις μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπως παρὰ τοῦ βασιλέως ζητήσῃ τὴν δέουσαν ἱκανοποίησιν.

Ὁ Φιλήμων παραστάς μετὰ τῶν ἄλλων πρὸς τοῦ βασιλέως, ἐλάλησεν οὕτως :

«Β α σ ι λ ε ὺ !

»Σήμερον τὸ Πανεπιστήμιον ὑπέστη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ σὰς δεινὴν προσβολήν.

»Ἀπετόλμησαν νὰ μᾶς λογχίσουν καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς προπυλαίοις αὐτοῦ.

»Ζητοῦμεν, ἐξ ὀνόματος τῶν φοιτητῶν ὅλων, παρὰ τοῦ βασιλέως μᾶς παραδειγματικὴν τιμωρίαν τοῦ προσβάλαντος ἡμᾶς λοχαγοῦ.

»Δὲν εἴμεθα, βασιλεῦ, στασιασταὶ τοῦ θρόνου, τοῦναν-

Μόνον ἐδῶ ἄς γίνεται πολέμου παντομίμα,
μὰ παραέξω, πρὸς θεοῦ, μὴ προχωρήτε βῆμα.

Μόνον ἐδῶ, ἀλλὰ ποτὲ εἰς τοὺς προστάτας ξένους
μὴ δεῖξουμε πῶς νοιώθουμε καὶ ἐμεῖς ζωὴ ὀλίγη,
ἐμπρὸς των ἃς μᾶς ἔρρίσκουνε παντοτεινὰ σκυμμένους,
καὶ κάθε πόθο καὶ αἰσθημα ὁ φόβος ἃς μᾶς πνίγη.
Δοῦλοι τυφλοὶ καὶ ἄφωνοι ἐμπρὸς 'στους κηδεμόνας,
ἀλλὰ ἐδῶ μὲ δόρατα, μὲ πέλτας, μὲ σφενδόνας.

Ἔτσι ζητεῖ πολιτικὴ γυναικομαθημένη,
αὐτὰ ὁ λεπτεπίλεπτος φωνάζει Δεληγιάννης,
μαζί του καὶ οἱ ἡμέτεροι φωνάζουν βραχνιασμένοι,
καὶ ἀξίζει μὲ ἀνθόνερα καὶ ρόδα νὰ τοὺς βάνης.
Μὴν παύης, ὅλο γαύγιζε, Ἑρμαφροδίτων κόμμα,
χωρὶς ποτὲ μὲ τῆς ντροπῆς νὰ βάφεται τὸ χρώμα.

SOURIS.

Ο ΚΥΑΝΟΠΩΓΩΝ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ.

Θάλασσα ἦτις ἐμυκάτο, αὖρα ἦτις ἐδρόαιζεν, ἡ Ζουφροὰ τῆς ὁποίας οἱ κόλποι ἐξεχειλίζον, ὡς τὰ κύματα εἰς τὴν ἀκτὴν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὧν ἐρόφων ὡς σιρόπι φιλημάτων τὸ σακῶδες ἐκεῖνο ἐκχύλισμα, ὁ Καὺλας ὀξύφωνος, ὅστις ἦτο ἀληθὴς Δροσὺλας, ὁ κωμικὸς Ποπὸλ, ὅστις ἦτο ὁ Γέλως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ ὀρχήστρα ἦτις πήγαινε περίφημα, ὁ κόσμος ὅστις διόλου δὲν ἦτο ὠραῖος καὶ κανενὸς δὲν τοῦ ἐμελλε τί γίνεται εἰς τὴν πλατεῖαν, ἀλλὰ τί γίνεται εἰς τὴν σκηνήν, ὁ ἀμίμητος Μπρονέτ ὅστις ἔκαμε τὸν Βασιλέα περίφημα, ὅπως εἶναι, ἀληθῶς ξεμουαλισμένον, ὅλα αὐτὰ ὑψώσαν ἕνα μικρὸν ὀβελίσκον ἐπιτυχίας τοῦ Barbe-Bleue ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Φαλήρου.

τίον ἀπαιτοῦμεν τὴν ἀκριβῆ τοῦ Συντάγματος τήρησιν, διότι ἡ φύλαξις αὐτοῦ εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὸν πατριωτισμὸν συμπτάντων τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὡς τοιοῦτοι καὶ ἡμεῖς αἰτοῦμεν τὴν πλήρη αὐτοῦ ἐφαρμογήν.

«Ἄν μᾶς λογχίξῃ σήμερον ὁ στρατός σας, αὖριον πολὺ ἐνδεχόμενον ν' ἀντιτάξῃ ὁ λαός σας κατ' αὐτοῦ τὴν τοῦ ἐθνοφύλακος λόγχην.

«Τὸ ὑπουργεῖόν σας, βασιλεῦ, βαίνει πολὺ σκολιὰν πολιτικὴν ὁδὸν καὶ ὡθεῖ εἰς τὰ ἄκρα πολὺ τὴν ἐξερεθισθεῖσαν ἤδη ἱκανῶς κοινὴν γνώμην.

«Ἄν σήμερον περιοριζώμεθα εἰς εἰρηνικὰς διαδηλώσεις κατὰ τῶν παρανομούντων ὑπουργῶν σας, αὖριον ἐνδεχόμενον νὰ προδῶμεν μετὰ τοῦ λαοῦ εἰς τολμηρότερα διαβήματα.

«Ἀγαπῶντες τὸν βασιλέα μας, αἰτοῦμεν τὴν παῦσιν τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ καὶ ἀναμένομεν εὐσεβῶς ἄμεσον ἀπάντησιν».

— Ἡ μὲν αἵτησίς σας, ἀπήντησεν ὁ Ὁθων περὶ τιμωρίας τοῦ προσβολόντος τὰ τοῦ Πανεπιστημίου προτύλαια, τὸ ὁποῖον ἐκέλευσα νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄσυλον πάντοτε, θέλει ἐκπληρωθῇ διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ τῆς ὑπηρεσίας

Πηγαίνετε νὰ τὸν ἰδῇτε τὸν ὀβελίσκον. Ὁ Ρηγόπουλος θὰ ἔλεγεν ὅτι ὁ ὀβελίσκος σύγκειται ἀπὸ χειροκροτήματα, ἀνευφημίας, λίγον ὠκεανόν, ἕνα σάκκον ζάχαρι, διότι εἴχομε ζαχαρώσει ὅλοι, καὶ ἕνα σακκὶ καφέ, διότι εἰς τὰ διαλείμματα ἐρροφῶμεν ὅλοι μόκα.

* * *

Ἦτο Κυανοπώγων λαχταριστὸς, χορταστικὸς, εὐφραντικός. Ὁμοιάζε πρὸς γλύκισμα ζελέ καὶ ἦσαν ζελεοὶ ὠριμώτατοι κόλποι τῆς Ζουφροὰ φρίσσοντες ὑπὸ τὴν αἰσθησίν τοῦ ἄσματος, ὡς τρελλὰ νερά ὑπὸ τὸ παίζειμον τῶν ἀκτίνων. Τὸν τύπον τῆς τελειότητος τὸν ἔδωσαν κατὰ πρῶτιστον λόγον καὶ οἱ τρεῖς, ἡ ὑψίφωνος, ὁ ὀξύφωνος καὶ ὁ κωμικὸς. Ἡ πρωτοτυπία τῆς ἐκτελέσεως συνίστατο εἰς τὴν προσθήκην ἀφθόνου μιμικῆς εἰς τε τὸ ἄσμα καὶ τοὺς λόγους. Διότι ἡ μουσικὴ τοῦ Ὁρμππαχ, ὀρχηστικὴ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν μελοδραμάτων αὐτοῦ, ἐν τῷ Κυανοπώγωνι, τῷ λυρικωτέρῳ ὧν, εἶναι κυρίως μιμικὴ. Τὴν μιμικὴν αὐτὴν χρωματίζουσιν τὸ ἔργον ὡς εἶδος τι μ. π. α. λ. ε. τ. ο. υ., ἐξετέλεσε μετὰ χάριτος μὲν πολλῆς ἡ κυρία Ζουφροὰ, μετὰ λεπτότητος ὁ κ. Καὺλας καὶ ὡς ζωντανὸν νευρόσπαστον ὁ κ. Ἀρμάνδος.

* * *

Αὐτὰ ὅλα διὰ τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον ἦσαν νέα θέληγτρα, τὰ ὁποῖα ἡ μᾶς τὰ ἐκρυσπτον ἢ τὰ ἡγνούν καὶ ἡ Μινέλλα καὶ ἡ Ραγκάνη καὶ ἡ Λασάλ καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὰς ὀξύφωνοι καὶ οἱ κωμικοί.

Χθὲς λοιπὸν εἴχομεν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ Κυανοπώγωνος, ἀποκαλυπτήρια φθάσαντα εἰς τὴν κ. Ζουφροὰ μετὰ ἐξημερώματος καὶ εἰς τὴν πριγκηπέσσαν Ἑρμιάν μετὰ μεσημβρίας, ἀλλὰ μεσημβρίας ἀθηναϊκῆς, ξηρᾶς καὶ κονιοπάστου.

* * *

Ἀναθέτομεν εἰς τὸν σπινθηροβολοῦντα BLOWITZ νὰ παρακολουθήσῃ ὅλα τὰ κινήματα τοῦ Κυανοπώγωνος.

λοχαγοῦ, τὰ δ' ἄλλα περὶ τοῦ ὑπουργείου μου, ἀφοῦ σκεφθῶ, θέλω λάβει ἀπόφασίν τινα.

— Δέον, βασιλεῦ, ἐπανελάθειν ἐντονώτερον ὁ Φιλήμων, πᾶσα ἀπόφασίς σας νὰ λάβῃ ταχέως πέρας. Ἐκτραχύνει τὰ πνεύματα πᾶσα βραδύτης.

— Ἀλλὰ, κύριε φοιτητά, ἀνταπήντησεν ὁ Ὁθων, ἡ γλῶσσά σας δύναται νὰ θεωρηθῇ πολὺ τραχεῖα καὶ ἴσως εἶναι ἀνάγκη νὰ περισταλῇ ὀλίγον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παραπεμφθῇτε εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, ὅπως ἐκεῖ κάλλιον ἐπεξηγήσῃτε τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων σας καὶ ἐκφράσῃτε ἐλευθεριώτερον καὶ καθαρώτερα τοὺς πατριωτικοὺς στοχασμούς σας. Δύνασθε ἤδη ν' ἀπέλθῃτε. Ὁ λοχαγὸς θὰ τιμωρηθῇ πειθαρχικῶς.

— Μόνον; ἠρώτησεν ὁ Φιλήμων ξηρῶς.

— Μόνον, ἀπήντησεν ὁ Ὁθων.

Μετὰ τὰ λεχθέντα ἀπῆλθον ψυχρῶς ἀποχιρετίσαντες τὸν βασιλέα.

Ὅταν μεταδάντες εἰς τὸ Πανεπιστήμιον διεκοίνωσαν εἰς τοὺς ἀναμένοντας φοιτητὰς τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως, οὗτοι διελύθησαν ἡσύχως.

Ἐπιθυρήσῃ δὲ, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον ἀνεμειγμένα ὅργανα τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

ΕΚ ΜΕΘΑΝΩΝ

Φίλτατοι συντάκται τοῦ «Μὴ Χάνεσαι»

Μέθανα, 7 Ἰουνίου 1882.

Ἡ ἱστορία τοῦ ταξιδίου μου θὰ σὰς κάμῃ βεβαίως νὰ γελάσητε ὡς γελῶ καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅτε παρῆλθεν ἡ πλῆξις, ἀλλ' ἂν σκεφθῆτε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τὴν τότε θέσιν μου, ἔχοντος τὴν οἰκογένειαν μετ' ἐμοῦ, θὰ φαντασθῆτε τὴν στενοχωρίαν μου, μ' ὅλην τὴν ἀπάθειαν, τὴν ὁποίαν φαινομενικῶς πλέον ἐτήρησα πρὸς καθύστεράςιν τῶν λοιπῶν.

Ἐν Πειραιεὶ λοιπὸν ἐκοιμήθην ἐντὸς τραπεζαρίας μικροῦ μαγειρείου καὶ ἐπὶ τραπεζῶν θέσας παραπλευρῶς ταύτας καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ λύσω τὰ δέματα τῶν ἐπίπλων μου καὶ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καλὸν εἶναι, κάμνων τις ταξίδιον, νὰ παραλαμβάνῃ καὶ ὅλον τὸ νοικοκυργιὸ τοῦ μαζι, στρώματα, τσανάκια καὶ τσόκαρα ἀκόμη, διότι τὸ ἀσανίδωτον ἔδαφος ἦτο ὀλόβρεκτον.

Καὶ ἔως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα ἔβαινε καλῶς μ' ὅλους τοὺς φοβεροὺς ψύλλους καὶ κῶνωπας, ἀλλὰ καθ' ὕπνους εἶδον ὅτι ἔθεσαν, διακρινόμενον βουλευτὴν (δὲν σὰς λέγω τὸ ὄνομά του, διότι θὰ τὸν διαφιλονικήσητε μὲ ἄλλους) ἐπὶ ἀσυνειδήσια, ἐντὸς ταφίου καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ τὸν στείλωσιν εἰς τὸν ποῦρον κ λ ο υ θ ε τ σ ι (παράξενον ὄνειρον).

Ἐγείρομαι καὶ ἀρχίζω τὰς φωνάς. Ὁ μάγειρος τρέχει πάραυτα ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου μὲ τὴν μεγάλην μάχαιραν τῆς κουζίνας ὑψωμένην, ὑποθέσας ὅτι κἄτι συμβαίνει. Ἐγὼ πείθομαι καὶ ἔξυπνος, ὅτι εἶναι ἀληθές τὸ ἐνύπνιον καὶ ὅτι ὁ μάγειρος ἤρχισε τὴν ἀνθρωποφάγιαν ἀπὸ ἀσυνειδήτους, ἀναμνησθεὶς μάλιστα καὶ τὸν μάγειρον, ὅστις ἐπετέθη κατὰ τοῦ Οὐμβέρτου τῆς Ἰταλίας, καὶ ἀντὶ τοῦ ξίφους μου, ὅπερ δὲν ἔχω πλέον, ἀρπάζω τὸ λεπτὸν θερινὸν ἀλεξήλιόν μου καὶ—ὀπίσω ἀνθρωποφάγοι, κράζω, βγάλτε τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ ταψί, ποῦ εἶσαι ἀστυνομίξ καὶ χωροφυλακή; Ἐμπρὸς κατὰ τοῦ μαγειροῦ.

Τὴν ἐσπέραν ἐγένετο μυστικὴ συνεδρίασις εἰς τὸ σπίτι τῆς Μαριγούλας, ὅπου μετὰ τῶν ἄλλων παρῆσαν καὶ ὁ Σκαρβέλης καὶ ὁ Μωραϊτίνης.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Μαριγούλα, ὁ κουφὸς σὰς ἔδωκε τὴν ρομπατοίσιν.

— Ἀμ θὰ τοῦ βγῇ ξυνή, ἀπήντησεν ὁ Ράλλης. Ἐχει νὰ φάῃ σάτυρα ποῦ θὰ πᾶν ἀντάρα.

— Νὰ μὴ τύχη, ἠρώτησεν ἡ Μαριγούλα, σὺ ποῦ ὀμιλεῖς γιὰ σατύρας πάντοτε, μὴ τύχη, λέγω, καὶ ἔγραψες σὺ καὶ τὴ δική μου;

— Πρέπει, εἶπεν ὁ Φιλήμων, νὰ γράψωμε ἓνα σφοδρότατον ἀντιδασιλικὸν ἄρθρον.

— Βρὲ, αἰ χάσου, μὲ τὰ ἄρθρα σου, διέκοψεν ὁ Στεφανίδης. Χαμπαρίζει ὁ Ὄθων ἀπὸ ἄρθρα καὶ κωδύκελα; Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα. Κουφοῦ καμπάνα κ' ἂν βροντᾷς, στραβὸν ἂν θυμιατίζης καὶ μεθυσμένο ἂν κερνᾷς, ὅλα χαμένα τέχνης.

— Παρομιῶν τὸ ἀνάγνωσμα, ἀπήντησεν ὁ Ράλλης, καὶ τί θέλει τὸ μεγάλο σου τὸ κεφάλι, κεφάλα, νὰ κάμωμε;

— Μὲ μπουνταλάδες ἐγὼ δὲ μιλῶ.

— Οὐτ' ἐγὼ μὲ καραγκιόζ μπερντέδες.

Ἄλλ' ὁ μάγειρος, ἐννοήσας φαίνεται, ἤρχισε νὰ γελάει καὶ μὲ λέγει ἀπαθής:

— Κύριε, δὲν εἶνε τίποτε, τὸ ταψὶ ἐκεῖ ποῦ βλέπεις ἔχει γουροῦνι κρουδέτσι καὶ τὸ ἔχω γιὰ αὔριο, ἀλλ' ἐκοιμήθης ἐπὶ τῆς τραπέζης ποῦ λιανίζω τὸ κρέας καὶ ὀνειρεύθης. Μπα! μπα! μπα! Ἐγὼ, ὅχι μόνον ἀνθρωποφάγος δὲν εἶμαι, ἀλλὰ καὶ καλὸς χριστιανός· νηστεύω τετράδη καὶ παρασκευὴ καὶ ὅλες τῆς σαρακοστῆς.

— Νηστεύει, ἐσκέφθην, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ μαγειρεύῃ τεμάχιον βοδὸς προσβεβλημένου ἀπὸ τύφον, ἢ ἀλόγου, ὅπερ ἐτίναξε τὰ πέταλα καὶ γάλλον ἢ ὄρνιθα ψοφίσαντα ἀπὸ εὐφλογίαν, χάρις εἰς τὴν αὐστηράν τῆς ἀρχῆς ἐπιτήρησιν.

Λίαν πρῶτ' ἔδεσα ἐκ νέου τὰ ἐπιπλά μου (ὅποια ἀγωνία) καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ καθαρῶτατον ἀτμόπλοιον Κρήτη. Πρῶτῃ δέ μου φροντίς, ἀφοῦ παρήγγειλα λουκούλειον πρόγευμα, ἦτο νὰ ῥιφθῶ εἰς τρίωρον ὕπνον, ὃν διεδέχθη τὸ πρόγευμα, εἰς ὃ σὰς ἐνεθυμήθην ὑψώσας κουπάρι (1) εἰς ὑγείαν τῆς παρέας.

Περὶ τὴν 10ην π. μ. εἰς Μέθανα. Νέα διασκεδάσις. Ὁ μπάρμπα Γιάννης, οὐχὶ ὁ κανατάς, ἀλλ' ὁ λεμβούχος ἐνεφανίσθη.

— Μπαρμπα Γιάννη μὲ τὴν βάρκα ἐδῶ.—Πόσοι εἰσθε καὶ δυὸ φράγγα τὸν ἀνθρώπο—Τρεῖς—Λοιπὸν ἔξω φράγγα καὶ θὰ πάρω κ' ἄλλους.—Μὰ εἶνε δύο βήματα—ἔτσι πέρνω, ἂν θέλῃς.

Τῷ ἔδωκα ἐν πεντόφραγγον, διότι τὸ ἔχει μονοπωλεῖον. Ὑποφερτὸν δι' ἡμᾶς τοὺς π λ ο υ σ ί ο υ ς (γελάσατε καὶ σεις), ἀλλ' οἱ πτωχότεροι;

Ἀπεβιβάσθην. Οἱ ὀλίγοι θάλαμοι πλήρεις. Κατέφυγον μακρὰν ὀλίγον τῶν λουτρῶν εἰς καλύβην—δύω δραχμας τὴν ἡμέραν ἐνοίκιον (εἶναι ἀποκοπὴ κατὰ χώρισμα) καὶ ἐπὶ βαρελίων ποσίμου ὕδατος ἔθεσα σκανίδας καὶ οὕτω ἔκαμα κλίνας.

Ἐνταῦθα εἶναι ἀρκεταὶ οἰκογένειαι, διότι τὰ λουτρά εἰσι ἱαματικά, ἀλλ' ὅλως ἀπεριποίητα. Δύω γοῦρνες,

1) Κουπάρι ἐκ τοῦ κοῦπα σημαίνει πρόποσιν.

— Ἐρεῖς ὅτι ἐγὼ δὲν περιορίζομαι μόνον σὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῃ τῇ ἀγίᾳ καὶ θαυματουργῇ σφαλιάρᾳ βοήσομαι καμμιὰ ὥρα.

Παρενέβη ἡ Μαριγούλα καὶ:

— Ἀρήσετε τὰς ἀνοησίας, εἶπε, καὶ κυττάξετε πῶς θὰ τὰ φτειάσετε μὲ τὸν Ὄθωνα καὶ τί μάθημα θὰ τοῦ δώσετε. Προσβολὴν ἀντὶ προσβολῆς.

— Μοῦ κατέβη μιὰ ιδέα, ἐπανελάθεν ὁ Στεφανίδης. Νὰ πάρωμε τέσσερα γαϊδούρια, νὰ τὰ φορτώσωμε κοπριά καὶ ἀπὸ τὰ τέσσερα μέρη τῆς πόλεως νὰ συνάθροισθῶμε στὴν Ὁραία Ἑλλάδα φωνάζοντες κ ο π ρ ι ᾶ γ ι ᾶ τ ο ῦ ς β α σ ι λ ι κ ο ῦ ς.

— Λαμπρά, ἀνεβόησε καὶ Κώστας ὁ ἀνατολίτης, πέρνω κ' ἐγὼ γαῖδαρο.

Τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς κατὰ τῶν βασιλέως διαδηλώσεως ἐπιδοκισμάσθη καὶ τὴν ἐπιούσαν, ὁ Στεφανίδης, ὁ Κώστας, ὁ Ράλλης καὶ ὁ Φιλήμων ἦσαν γαϊδουρολάται.

Τὸ συμβᾶν κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχεν ἐννοηθῆ, ὅταν δὲ ὁ Στεφανίδης ἔφθασε παρὰ τὴν Ὁραίαν Ἑλλάδα κραυγάζων μὲ τὴν γαϊδουροφονάρᾳ του—Πάρτε καλὴ κοπριά γιὰ τοὺς βασιλικούς, οἱ ἐκεῖ χωροφύλακες τὸν στῶνον ἐμπρός.

μεινδρωμένοι ευτυχώς, παρά τὸν παράλιον βράχον, ὅθεν ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ, ὅπερ εἶναι ἀρμυρὸν καὶ ἔχει γεῦσιν κλούβιου αὐγοῦ, χρησιμεύουσαι διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Τὰς γούρνas αὐτὰς ἐνοικιάζει ἡ Κυβέρορησις καὶ ἐφέτος εἰς τινα, ἀντὶ τριῶν χιλιάδων ἐκατόν. Τοῦλάχιστον δὲν ἐξοδεύει τὸ ἐνοίκιον νὰ τὰ ἐπιδιορθώσῃ. Παντοῦ ἀμέλεια.

Πῶς περνᾶτε ἀπὸ τροφίμα ἠρώτησα—φωτῖα τὰ ἐξοδα, μ' ἀπήντησε γελῶν ἓνα παιδί τῆς μπάτσικας, εἶναι δύο μαγειρεῖα. Τρώγομεν λοιπὸν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ ὅσα ὅσα.

Οἱ Μεθωνῖται ὁμιλοῦν καὶ ὀλίγα ἑλληνικὰ, αἱ γυναῖκες τῶν ἐννοοῦν καὶ ὀλίγα ἑλληνικὰ (δὲν εἶναι ὑπερβολή, ὅ,τι γράφω) κυρίως οἱ συνταγματικοὶ οὗτοι πολῖται ὁμιλοῦν ἀρβανίτικα.

Ἐτελείωσα. Θὰ ὑποπτεύετε ἴσως μεθ' ὅσα σὰς γράφω, ὅτι εἰμαι δυσηρεστημένος;

Τ' ἀκούτε. Ἐχῶ ναργιλέν καλόν, καλὸ τουμπεκί, καὶ τεχνίτην προπρασκευαστήν. Πάρτε λοιπὸν κάθo.

Χαίρετε.

Φαλές.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

—Παρά ταῖς στήλαις τοῦ Ὀλυμπίου Διός.—

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ :

Εἰσητήριον λουτροῦ	λεπτά 40
Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελὶς, χειρὸμακτρον	» 20

Τὰ μικρότερα τῶν 6 ἐτῶν παιδία γίνονται δεκτὰ δωρεάν, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

Φεύγων ὁ Στεφανίδης ἀφίνει τὸν γαῖδαρό του ἔρμαιο τῶν χωροφυλάκων, καταδιωκόμενος δὲ εἶχε φθάσει παρὰ τὴν βρύσιν τοῦ Καλαμιώτου, ὅπου οἱ πολῖται ἀντεπεξήλθον κατὰ τῶν στρατιωτῶν διὰ λίθων.

Ἡ συμπλοκή εἶχε λάβει σπουδαίας διαστάσεις καὶ ἐπέξετάθη μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὅπου ὁ Φιλήμων ἐν τῷ οἴκῳ του μετὰ τῶν ἄλλων φοιτητῶν συνεκρότει συνδιάσκεψιν.

Ἐπρόκειτο τὴν ἐπαύριον νὰ βγάλῃ διὰ τοῦ ρήτορος Κώστα λόγον.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο τότε καλὸς νέος καὶ φιλόπατρις.

Εἶχε ρητορικὰ σχήματα τραγικώτερα τῶν νῦν καὶ εὐφραδειαν οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Καθ' ἣν στιγμήν δὲ ἐγένετο ἡ συμπλοκή, ὁ Κώστας ἀνεδοσμένος ἐπὶ καρέκλῃς, τοῦ συνηθεστάτου τότε ρητορικοῦ βήματος, ἐξεγυμνάζετο εἰς τὴν τοῦ λόγου του ἀπαγγελίαν, χειροκροτούμενος ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν του.

Εἶχε δὲ ἐν συντομίᾳ ὁ λόγος του ἐκεῖνος, ὁ ὑπὸ τοῦ Φιλήμονος συνταχθεὶς ὡς ἀκολούθως.

(ἔπεται συνέχεια).

Παλιάνθρωπος

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ ΚΑΤΑΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣΠΡΟΣΘΕΤΟΝ
ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.—ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ.
(Κεντρική Ἀποθήκη, ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).

ΚΥΡΙΑΙ! ΚΥΡΙΑΙ!

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ Ο "ΣΩΤΗΡ"

90—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—ΑΘΗΝΗΣ—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—90

Διὰ Σὰς ἐξ εἰδικῶν Καταστημάτων τῆς Εὐρώπης :

Καλύπτρας ἐκ καουτσού διὰ τὰ Λουτρά.

Πέδιλα ἐκ καουτσού διὰ τὰ Λουτρά.

Ζῶναι κοιλίας ἀπὸ μαλακώτατο, σατὲν ἐκτάκτου πολυτελείας.

Καυτηριοφόρα ἐν θήκαις ἐπαρτυρωμένας.

Τριπλᾶς τριγωνικᾶς ἀκίδας, διὰ παρακεντήσεις.

Ἰατρικῶν ὀργάνων ἐκ καουτσού τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν.

Ὀδοντοφύλακας περιφύμους διὰ τὴν ὑγείαν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

ΕΤΙ ΔΕ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ Τὸ καλλίτερον ἀναψικτικόν εἶναι ἡ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΚΡΕΜΑ
(CRÈME IMPÉRATRICE)

Τοῦ βραβευμένου ἀρωματικοῦ Charles Fay. Καταστρέφει ὅλας τὰς πάνας τοῦ προσώπου, ὅλας τὰς ἐκ τῆς μακρᾶς χρήσεως τοῦ βινὲ γρ κηλίδας, ὅλας τὰς ἐκ τοῦ ἡλίου ἢ ἐκ τῶν λουτρῶν τῆς θαλάσσης ἐπιδρυσμὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ τὴν ἐπίδερμίδα εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῆς λευκότητά.

Προμηθευθῆτε ἐκ τοῦ κεντρικοῦ ἀρωματοπωλείου

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΓΩΡΓΑΝΤΑ

(ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ, κάτωθεν τῆς Μεγάλης Οἰκίας ΜΕΛΑ)